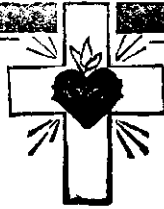

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

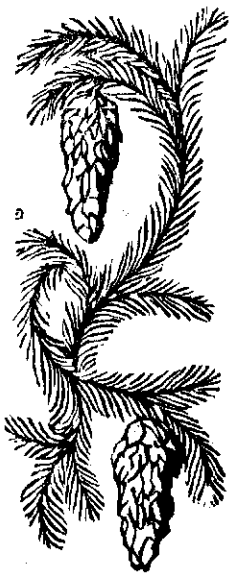

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Cititorilor noștri le dorim
Sărbători Fericite!

Nașterea Domnului

„Cristos pe pământ înălțați-vă!”

Când în acest mare praznic, sărbătorim aducerea aminte de taina cea mare a nașterii Mântuitorului nostru din Preacurata vergură Maria în ieslea din Viflaim, să lăpădam toată grija cea lumească, — ca nimica să nu ne tulbure bucuria sufletească în clipele aceste sfinte, — ca mângăierea noastră să fie deplină și în liniște tainică să putem înțelege marea îndurare a lui Dumnezeu față de noi oamenii, în taina necuprinsă a nașterii lui Isus

Să ne bucurăm, că ni s'a născut Mântuitor, care din fiii peririi ne-a făcut fiii lui Dumnezeu, din robii păcatului ne-a făcut părtașii darului.

La săvârșirea tainei acesteia, a nașterii Mântuitorului, cerul cu pământul s'a îmbrățișat, în bucuria păstorilor din jurul Viflaimului și în cântarea ingerilor: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună-învoire”.

Insuși cerul s'a grăbit a face cunoscut omenirii întâmplarea cea mare prin o stea luminoasă arătând locul unde s'a născut Acela, care va mântui neamul omenesc. Mii și mii au murit, fără ca să aibă aceia mângăiere mare, și iată acum s'a împlinit acel dor: „Astăzi s'a născut vouă Mântuitor”. (Luca 2, 11) Bucurați-vă! Când paharul suferințelor s'a umplut, când omenirea era aproape desnădăjduită, sau împlinit prorociile

și Isus Christos din Preacurata Fecioară Maria s'a născut; s'a coborât din cer a venit pe pământ ca să mântuiască neamul omenesc. Ziua nașterii lui Isus este ziua cea mai senină a anului, este ziua nevinovăției și a nădejzilor celor mai frumoase! Unde este minunăția marmorei albe sau scilpirea zepezilor, sau frumusețea de smarald a boltei azurii, față de podoaba nețărâmuritei frumuseți dumnezești din ieslea Viflaimului?

Aici este izvorul cristalin al bucuriei cerești, binecuvântată de pruncul Isus, ce oferă omenirii întunecate și copleșite de suflul morții, un nou întreit dar spiritual: Calea, Adevărul și Viața. Da o nouă viață, viață creștină, un alt răsărit „răsăritul cel de sus” o nouă bucurie prin „lumina dela răsărit”.

Născându-se micul Isus,

fața lumii s'a schimbat. Deși s'a născut în iesle, a devenit îndrumătorul sufletelor noastre, învățătorul dragostei între oameni.

Nașterea Mântuitorului este bucuria, mângăierea și nădejdea noastră. Este bucuria noastră, căci fiul lui Dumnezeu sfintește firea omenească luându o asupra sa. Mângăierea noastră, căci am fost mântuiți de perirea sufletească. Nădejdea noastră, căci prin darurile dobândite cu nașterea lui Isus, aici pe pământ, ne putem pune sub scutul lui Dumnezeu, iar dincolo de mormânt putem fi părtași fericirii cerești.

O zi mărită! O zi binecuvântată! O zi de bucurie! În care Fiul lui Dumnezeu s'a născut pe pământ pentru a noastră mântuire. În aceasta zi sfântă îl vedem pe Isus micuț și gol dar plin de stră-

lucire, pe Maica-Fecioară în lumina ei de curăție, modestie, simplitate și răbdare, sfântul Iosif care-i înconjoară pe amândoi cu arzătoare dragoste, gata de orice jertfă, — ingerii ce cântă în ceruri, acești pre-vestitori ai păcii și ai bunăvoinții între oameni, — păstorii simpli, încunjuțați de vraja divină, — craii dela răsărit setoși de adevăr și lumină, cari își deșartă visteriile lor în fața împăratului celui sfânt. Toate aceste priviri și momente fericite ne fac să ne apropiem cu mai mare dragoste, credință și iubire față de mielul lui Dumnezeu.

Să ne apropiem cu toți, întristați și fericiți, goli și neputincioși, flămânzi și trudiți, împovărați și nemângăiați, tineri și bătrâni, și toți cei îngârboviți de povara vieții pentru ca alinarea durerilor, mângăierea cea sfântă și pacea sufletului nostru să se înceapă cu sfânta seară de Crăciun. Să facem făgăduință tare înaintea celui născut în ieslea din Viflaim, că și noi ne vom naște din nou, lăpădând pe omul păcatului și îmbrăcându-ne în hainele virtuții și ale faptelor bune.

Isus Christos ne-a adus credință și mântuire, noi, în semn de recunoștință, să ne jertfim de azi înainte cu totul lui Isus, dându-i pentru a noastră mântuire credința și dragostea noastră.

L. Sângearzanu

Din viețile sfinților.

Sf. Iosif tatăl crescător al lui Isus Hristos

Sf. Iosif este cel mai mare între sfinții lui Dumnezeu după sfânta sa logodnică Maria Maica Domnului. Precum chemarea lui pe pământ a fost fără păreche tot așa și sfințenia lui a fost fără asemănare. Sufletul lui strălucea de plinătatea darurilor iar virtuțile lor întreceau mult pe cele ale sfinților comuni. Sf. Iosif s'a născut în Nazaretul Galileii din neamul lui David. Spune tradiția că el încă s'a sfințit în pântecul maicii sale ca și sf. Ioan Botezătorul și a primit un dar special prin care a fost scutit toată viața și de cel mai mic păcat. Averele lui aci pe pământ era blândețea și sărăcia. Tăria ca lemnar sărac. Cu sudoarea feței câștiga celea de lipsă pentru întreținerea sf. Familii. Munca și rugăciunea au fost ocupația lui în toată viața. În primii ani ai tinereții a făcut votul fecioriei. La vârsta de 40 ani a urmat îndemnul dumnezeesc de a se logodi cu o fecioară de 14 ani. Această fecioară încă avea votul fecioriei și avea să fie Mama lui Hristos. La evrei era obiceiul ca în timpul dintre logodnă și nuntă cei logodiți să nu mai vorbească

până după nuntă. Încă înainte de nuntă Arhangelul Gavril a binevestit Mariei că ea este alcasă să fie mamă a lui Dumnezeu și prin puterea Sf. Spiritului ea concepu pe Isus Hristos. După aceasta Maria s'a dus la vară-sa Elisaveta unde a rămas trei luni. După reîntoarcere sf. Iosif își sărbătorește nunta cu Maria. „Și înainte de a trăi ei împreună, Maria s'a aflat având în pântecul dela Spiritul Sfânt. Iară Iosif bărbatul ei, fiind drept și nevrând s'o vădească a vrut s'o lase pe ascuns. Și cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s'a arătat în vis zicând: „Iosife fiul lui David nu te teme a lua pe Maria muierea ta căci ce s'a născut într'însa dela Spiritul Sfânt este și va naște fiu și vei chema numele lui Isus”. (Mat. 1, 18—22) Trezindu se Iosif s'a bucurat și cinstea adânc pe sfânta sa Soție care deja purta sub inima sa pe mult doritul Mesia. După câteva luni sf. Iosif călătorește cu Maria la Viflaim ca să implinească porunca lui Augustin împăratul Romanilor. Ei sosiră în orașul de unde se trăgeau. Dar nimeni nu i-a primit peste noapte. Deci s'au căutat adăpost într'o peșteră la marginea Viflaimului. Aci în miez de noapte Maria născu pe Păstorul cel bun al tuturor popoarelor. Sf. Iosif a fost primul dintre pământeni care împreună cu Maria s'au închinat lui Isus și l'au adorat ca pe Dumnezeu. Cu ce sentimente de devoțiune purta sf. Iosif în brațele sale

pe ziditorul său și pe acela care a făcut cerul și pământul! Cât de mult se îngrijii el ca la țărârea împrejur să L numească Isus după cum i-a spus îngerul! La 40 zile el însoți pe Maria și pe prunc la biserică pentru ceremonia curățirii. Peste puțin timp primește poruncă să ia pruncul și pe mama lui și să fugă în Egipt. Incepu o călătorie grea de 10 zile prin pustie. Ajunse în Egipt istovit de oboseală, foame și sete. Intre locuri și oameni necunoscuți cu greu se așeză și începu lucrul tâmplăriei pentru a câștiga celea necesare pentru trai. După câțiva ani avea deja locuință potrivită. Oamenii, clienții îl cunoșteau. Condițiile de trai erau mai ușoare. În aceste împrejurări primește iarăși poruncă în vis dela înger să se întoarcă iarăși în țara sa. Sf. Iosif ducându se în Palestina se așeză în Nazaret unde avu viață liniștită și sfântă. Viața lui a fost încă odată turburată de durere când Isus de 12 ani rămese

fără știrea lui în biserică din Ierusalim. În această întâmplare Iosif și Maria au simțit mare părăsire văzându-se despoiați de Isus, comoara lor. Cu suferință și îngrijorare L-au căutat 72 ore până l-au găsit în biserică din Ierusalim... Tradiția ne spune că sf. Iosif ar fi trăit până când Isus trebuia să-și înceapă viața publică. După cum viața i-a fost minunată toată pentru Isus și Maria, așa și moartea lui a fost cea mai fericită între a tuturor muritorilor. La căpătâiul lui priveghea cel mai blând și mai dulce dintre toți fiii, care-l asigura: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în mine nu va muri în veci”. Maria cea sfântă și nepătată îi servea cu iubire neșpusă. Cu astfel de grijă gingașă sufletul sf. Iosif s'a despărțit de trup, ca peste 3 ani — după cum afirmă unii teologi — iarăși să se împreune pentru a însoți pe Isus în glorioasa înălțare la cer.

(Prelucrare din nemțește)
Ierom. I. Miclea O.S.B.M.

Frate, ce te doare?

În noaptea de Crăciun, din văzduhul înstelat, a răsărit pe cerul Viflaimului, cu raze argintii albastre, steaua Magilor. Șiraza ei ce atingea pământul, era atât de strălucitoare și atât de curată, că părea a fi ieșită din răsufierea sufletelor albe și se așeză asupra colibeii păstorilor, cari își păzeau oile în jurul Viflaimului. Aicea apoi îngerii ceriului, au întins acest văl luminos asupra locului, unde pe niște paie umede își durmea primul somn Răscumpărătorul lumii.

De aicea, din aceasta cască de lumină curată, a plecat

El, cel dorit de întreaga omenire rădăcitoare prin întunericul văii plângerilor, ca să scoată prin muncă grea și luptă crâncenă, pe aceia, cari în urma păcatului strămoșesc, au căzut sub stăpânirea Satanei. În aceasta muncă oboșitoare și luptă grea, n'a luat cu sine alta armă, decât numai iubirea nemărginită, față de om. Cu faptele acestei iubiri a umblat între oameni, cari pe cărările vieții lor erau doborâți la pământ, de bandiții durerilor trupului și asasinii sufletelor. El le-a ajutat. Lui însă atâta era puțin. El a vroit ceva și mai

Căsuța minunată

Noaptea era tot atât de tristă, cași el. Nu mai ploua, dar în întunericul fără stele abia zărea drumul plin de noroi; trebuia să se lase în grija asinului, care ostenit botrocea lângă el, dar se vedea, că puțin mai mare are de trăit. Era de temut, că bietul animal va pieri pe drum, de oarece de două ori a căzut pierzându și puterile și abia se ținea pe picioare. Dar acum Hillel, deși

avea o inimă bună și suflet blând, nu era cu nici o considerare față de animal. Un gând dureros și desperat l-a muncit: copilul său, pe care șofia sa șezând pe asin îl ținea la pieptul ei, era pe moarte. Nici un ajutor nicăiri și satul era încă departe. De o săptămână de zile venea nefericitul Hillel. N'a mai putut rămânea pe pământul său, casa i s'a ruinat, nime nu l-a angajat la lucru, nici o bucată de pâine n'a mai avut pentru sine și pentru familia sa. De aceea a plecat ca să-și caute neamurile îndepărtate, pe cari de zece ani nu i-a văzut și nici n'a auzit despre ei.

Așa a știut, că ei sunt oameni cu stare. A nădărdit, că prin ei va ajunge la un codru de pâine. Dar copilul s'a îmbolnăvit pe drumul lung și oboșitor. De două zile a fost chinuit de febră și puterea de viață îi scădea văzând cu ochii. Mama de pe spinarea asinului

plângea în tăcere. Și cu asinul trebuie că s'a întâmplat ceva, poate ceva boală necunoscută l'a atacat. Din când în când s'au oprit și îngrijorați își puneau urechile la pieptul plângând al copilului, ascultând strămtorați dacă îi mai bate inima.

Când porneau din nou, făceau aceasta cu gândul, că vor sosi cu copilul lor mort în satul cel mai apropiat. Mergeau în tăcere și știau că acelaș gând îi muncește: pustiul nemărginit al viitorului după neagra mizerie, a cărei dulcea mângâiere acuma se pregătește ca să-i părăsască pentru totdeauna. Sau amintirile duloase ale vieții de până acum ale dragului lor copil umpleau inima lor de durere sfâșietoare: zâmbetul, mișcarea atât de naivă a mâinilor, cuvintele lui și alte multe, ce de altă dată le pricinuiau ceasuri cari făceau ca mizeriile să fie uitate. Aceste amintiri,

de altă dată atât de vesele, azi s'au schimbat în povoaară insuportabilă, greutatea căreia le apăsa capul către pământ, așa cum zdrobiți de întristare, fără pic de nădejde călcau noroiul drumului.

În sfârșit, după un mers îndelungat și mut, din depărtare au zărit câteva lumini abia vizibile, aici a fost satul, unde doreau să ajungă. Bărbatul atunci a zărit luminile, când femeia fără veste a strigat:

Ajută, Hillel, ajută! Nu-i mai bate inima!

Bărbatul a oprit asinul. Și el și-a lipit capul de pieptul înfășurat în carpe al copilului. Dar inimalui n'a mai bătut.

De odată a început și el să plângă. Au stat în întuneric plângându-și copilul. De pe spinarea asinului femeia și-a răzâmat capul pe pieptul bărbatului, cași care nu poate suporta singură greutatea loviturii. Mult timp au plâns așa, apoi bărbatul a suspinat adânc.

mult. El a pus de legea lumii întregi, exemplul vieții Lui proprii. „Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul, precum v'am iubit eu pe voi și voi să vă iubiți unul pe altul”. (Io. 13, 34), Hristos guvernează lumea cu iubire și vrea, ca în aceasta guvernare oamenii înșiși să-i fie în ajutor.

* * *

Cu mare reverință și pre-venire ajută un taxator, unei doamne în vârstă, care a coborît din autobus. Un domn îl întrebă pe acesta:

Cine era doamna aceasta?

Nu știu domnule, nici numele ei nu-l știu. Nici că am văzuto. Știu numai atât, că e bună, ca și un inger.

Deci de unde știi că e atât de bună?

Ascultă domnule. Ieri a murit fiul meu cel mai mare. Măine îi va fi înmormântarea. Azi, trebuie să stau în serviciu. Am o zi desperată. Încă nimeni nu m'a agrăit. Numai ființa aceasta a observat pe fața mea durerea. Și m'a întrebat, că pentru ce sunt atât de trist. I-am povestit moartea fiului meu. N'a vorbit multe, nu mi-a zis numai atât: Te compătimesc foarte, prietene! Îl voi cuprinde în rugăciunile mele, pe fiul domniitale, trecut la cele vecnice!... Spunem domnule, nu e un suflet ingeresc acela, care observă durerea altuia și pe lângă aceasta, mai are și câteva cuvinte mângâitoare?

* * *

Sunt oameni, cari ori și unde ar umbla, alină sufletele întristate ale celor mâhniți. Numai cu o vorbă singură, ori cu o privire plină de compătimire, previn amorțirea complectă a inimei. Atât de fermecător sună pe

buzele lor interesându-se, întrebarea: „Frate, ce te doare?” Și cuvintele acestea: „gonesc gândurile supărătoare ce îi șoptesc sufletului necazurile” (Piu XI.) Aceștia țin în mâinile lor potirul mângâitor, pe care îl imbie omului întristat și frământat de durerile trupului și sufletului. Acești oameni înțeleg, cumcă a iubi pe deaproapele pentru că acesta suferă, este „porunca cea nouă” al evangheliei lui Isus Hristos, care s'a născut sub steaua Vifleimului. Să învățăm dela aceștia, cumcă în realizarea acestei porunci a aduce sacrificii, și a se osteni, e o slujbă sfântă.

Totodată însă e și o datorință. Iar acela, care nu ndeplinește aceasta poruncă, nu poate privi cu conștiință liniștită în ochii Pruncului din Vifleim. E numai flecărie și îngelarea lumii în gura omului, ori ce frază și afectuarea creștinismului care fără considerare la aceasta lege nouă, trăește numai pentru sine. Cum ar și fi în stare acest fel de om, să întrebe pe deaproapele său, văzându-l suferind: Frate ce te doare?

A mângâia pe cel întristat e porunca lui Hristos. Deci e o datorință sfântă. Iar pentru îndeplinirea acestei slujbe, să găsește teren în tot locul, unde numai trăește om.

Pentru că suferința e însoțitoare vieții. E o moștenire, ce trece dela tată la fiu. Din viață, nu o poți elimina nici cu leacuri miraculoase, nici a o curma. Iată o infirmerie, — cameră de bolnav. — Bolnavul arde pe rugul suferințelor consumatoare. Trec și îi pare că nu vor avea nici când sfârșit, nopțile fără somn, zilele fără mângâierea

nădejdei, una după alta... Dincolo, bordeiul cu lipsurile nemiloase fără margini. Stăpânul își caută ceva hrană, pe gruețele de gunoi. Așternutul dânsului e un mănunchiu de paie putrede, pe care din cauza frigului și umezelei nu poate dormi. Din sufletul său revoltat se varsă amărăciunea adunată în blăstăm... Iar colea, sede un om, parcă surpat în sine. Nici a plânge nu mai are putere. Pâinea lui de toate zilele e numai lânguirea nesfârșită. Poartă în sine o inimă arsă. S'a obosit sperând. Numai cu aceasta se mai poate îmbărbăta: Inghită-ți durerea! Nu te mai plânge nici lui Dumnezeu, nici oamenilor nici așa nu-ți vor ajuta.

Ingrozitoare situații ne poate prezenta viața! Să nu ne mirăm deci, dacă omul în astfel de situații e desperat. Oare cine poate ajuta în cazuri similare? Numai acela, care înțelege suferința altora. Aici e lipsă de oameni cari, ca și ingerii mângâitori, pășind pe vârful picioarelor, intră în camera bolnavilor. Atari, cari ca și echipele Salvărei cu compătimire cercetează bordeiele, atari, cari cu iubire pun mâna lor pe fruntea celor desperați, cari nu mai așteaptă nimica. Cari să așeze lângă acești nefericiți și le grăesc astfel: Spune-mi frate, ce te doare? Văd că suferi. Știu ce înseamnă aceasta! Uite-te la mine! Lasă-mă să-ți strâng mâna! Să-ți netezesc lațul! Să-ți ascult palpitarea inimei? Ce ai pierdut? Nu fii supărat! Toate se vor întoarce spre bine! Plânge, lacrimile-ți vor aduce alinare! Iar apoi ne vom ruga împreună și aceasta-ți va face și mai mult bine...

După astfel de vorbe gin-

gaș-iubitoare, se ridică capetele desperate și bucuria consolării radiază asupra lor. Bolnavul supoartă cu paciință săptămânile suferinței. În bordeiele mizeriilor, blestemul frint cu iubire, se schimbă în rugăciune. Fețele brăzdate de amăgiri, desperare și mâhnire, se netezesc. Și toate acestea sunt rezultatul iubirii. Acelei iubiri, care izvorește din inima lui Dumnezeu și aprinde inima omenească. Acelei iubiri vecnice care în noaptea Crăciunului a fost culcat în chipul unui sugaci nevinovat, în coliba păstorilor din Vifleim, pe paie. Acelei iubiri mângâietoare, care umblând pe pământ, de atâtea ori a rostit acest cuvânt: „Nu plânge!” (Luca 7, 13). Acelei iubiri compătimitoare, care dela atât de mulți a întrebat: „Ce vrei să-ți fac?” (Luca 18, 41).

Nu este mai mare fericire, decât aceea, ca și când facem bucurie altuia. Iar bucuria cea mai adâncă: mângâierea după întristare. Aceasta să-o dai Frate deaproapelui tău, iar în acest caz, ai asigurat pe seama ta proprie, surisul aprobător al Pruncului Isus, împreună cu fericirea binecuvântată de Dinsul.

Traducere.

Cât aur este în lume?

Banca națională engleză a întocmit o statistică, după care stocul de aur al celor 55 țări ale lumii în 1937 a fost 622, 100.000 uncii. Aceasta cantitate în 1938 s'a ridicat la 665.009.000 uncii. Din aceasta cantitate St. Unite ale Americii au 364.600.000, Anglia 96.600.000, iar Franța 73.000.000 uncii. Statistica mai constată, că în ultimul an stocul de aur al Americii și Angliei s'a ridicat, iar cel al Franței a scăzut considerabil.

— Să plecăm.

— Mă voi pogori — zise Miriam — căci și asinul e pe sfârșite.

Au plecat pe jos, purtând în brațe cadavrul copilului mort. Asinul fără sarcini mergea în urma lor: Dar peste câteva minute femeia s'a poticnit; cădea, dacă bărbatul nu o apuca. N'a mai putut. Trebuia să-și ocupe din nou locul de pe spinarea asinului. Au sosit al primele case din marginea satului, bărbatul iscodea, unde ar putea găsi un loc de odihnă, când măgarul a căzut grămadă. A căzut și femeia cu copilul mort în brațe, dar nici în cădere nu-și lăsa copilul. Cu-chiu, cu vai a pus-o din nou în picioare. Dar animalul a rămas întins pe pământ fără suflu.

Ca prin ceață se zăreau alături păreții albi ai unei căsuțe. Hillel luându-și soția de braț a plecat către acești păreți, ca între ei să găsească scut

pentru o noapte și poate și ceva mâncare dacă oameni buni locuiesc acolo. Pipăind a trecut un colț și acolo s'a oprit mirat.

În fața lui era o curte îngustă împrejmuită de zid de piatră în mină. Aceasta curte, deși întunericul din jur era de nepătruns, a fost luminată de o lumină tainică, opacă. Cum luminează lemnul umed, sau licuricii mocirlelor, așa a luminat aceasta curte, deși nici un opaiț, nici o făclie nu se zărea în apropiere, iar stelele cerului erau acoperite cu nori groși și negri.

Privirea lui Hillel cerceta mirat aceasta curte mică și îngustă, apoi s'a îndreptat spre Miriam. Tot atunci femeia a început să strige și să deslege cu mâini tremurânde cărpele în care era îmbrobodit copilul.

În zărea tainică fața copilului privea zămbitor la bieții oameni. Mănuțele și le ridica către masă sa.

Trăiește! Tipătul de bucurie a sfâșiat tăcerea nopții, trăiește!

Bărbatul privea cu spaimă fericită copilul reînviat, care trăia, trăia într-un adevăr; doar râdea și chema pe „lata” și pe „mama” cu acele cuvinte draguțe, cari umple de dragoste inima de părinte. Iar părinții plângeau amândoi, dar acum vărsau lacrimi de fericire.

De către casă se auzea sunetul pașilor cuiva. O bătrână gârbovă a eșit în curtea miraculos luminată. S'a trezit din somn în urma zgomotului făcut de oaspeții neașteptați.

Cine sunteți voi, oameni buni? îi întrebă.

Părinții cu un val de cuvinte confuze de fericire au spus, că cine sunt, de unde vin, cum copilul lor drag a murit, pe drum, dar cum au intrat în curte, viața s'a reîntors în el.

Ce loc e acesta — întrebă bărbatul mirat, — și ce e lumina aceasta, care seamănă cu lumina stelelor.

Nu știu — răspunse bătrâna — noaptea curtea totdeauna e așa. Eu stau aici abia de un an. Înainte era ceva grajd pe locul acesta, dar era atât de slab, că s'a urnit, grinzile au fost duse de vecini. Dar veniți de întrași, poate va fi foame. Gustați din pâinea mea. Să știți, că eu fac cea mai bună pâine din sat.

— Cum se numește satul?

— Betleem!

Au intrat în casă. Când au trecut pragul, lui Hillel i s'a părut, că cineva se atinge de el. Asinul a stat la spatele lui acela i-a dat cu capul lui mare, ne-bunatec, în ghiont. Animalul a fost vesel, cașicum nimic nu s'ar fi întâmplat cu el.

— Al tău este asinul? Îl vom lega la ieslea vecinului; e om de treabă, îi va da și mâncare. Hillel și-a aruncat privirea din nou spre curte și îngândurat își zicea:

— Betleem! nu-l voi uita nici odată. (Traducere)

Nașterea Domnului

Omenirea suspina, așteptând pe Mesia; acum suspinul a nceput, căci Isus — Fiul lui Dumnezeu — se naște într-o peșteră din apropierea Viflaimului.

Acum cerul e din nou înfrățit cu pământul; Hristos — Împăratul cerului — s'a coborât pe scările văzduhului, pentru a se face om asemenea nouă și astfel să se nplinească de fapt, bunăvestirea pe care ingerul Gavril o aduse de sus, Preacuratei Fecioarei Maria și întregului neam omenesc — despre intruparea Fiului lui Dumnezeu.

Deasupra peșterii, ingerii minunându-se de iubirea Împăratului lor, nu încetează a cânta imne de slavă, Celui ce a venit să aducă pe pământ pace și între oameni bunăvoire. Păstorii simpli, adoră pe Pruncul Isus, recunosc în El pe Răscumpărătorul neamului omenesc și-l cântă cântece duioase de fluer. Craii vin din depărtatul răsărit călăuziți de o stea luminoasă, se nchină Împăratului nou născut, și-l aduc daruri: aur, smirnă și tămâie.

La sărbătoarea nașterii Domnului, stranele bisericilor noastre — asemenea ingerilor — cântă versuri de laudă noului născut, și îndeamnă pe credincioși la primenire sufletească...

Hristos se naște, măriți-L!

Prin frumoasele noastre colinde, ce facem altceva decât îl mărim pe Hristos? Este adevărat, dar asta nu-i destul. De nu-L vom mări pe Isus și prin faptele noastre, suntem numai niște chimvale răsunătoare... nimic mai mult. Oare, îl mărim pe Hristos și prin fapte? Dușmănia ce purtăm sufletului nostru, pe care-l ținem departe de hrana dătătoare de viață: sf. Euhariatie; neînțelegerile între frați și vecini, pe care-i urim, ori ne bucurăm de necazurile ce i-au ajuns, — cași continuul freamăt din lăuntrul țării, sunt tot pe atâtea probe, că lumea de azi, departe de a-L mări pe Isus, — mai degrabă-L disprețuiește și-L neagă, deși El a adus pe pământ pace și între oameni bunăvoire. Acelaș lucru-l arată, războaiele cari turbură sau amenință omenirea: Spania ne este martorul cel

mai sinistru, dar totodată și cel mai adevărat.

Hristos din ceruri, întâmpinați-L!

Isus n'a venit în lume ca să rămână singur și părăsit, în peștera săracăcioasă și rece a Viflaimului. El ne așteaptă să mergem să-L vizităm, — nu în Viflaimul Iudeii din Palestina, — ci în ieslea de pe altarele bisericilor, unde este acelaș Isus, ce zgriburește de frig, pentru că simțe răceala inimilor noastre, față de tot ce-i înalt și dumnezeesc. Este locul să ne ntrcbăm: cum cercetăm noi sf. Biserică în Dumineci și sărbători! Și dacă o cercetăm regulat, de ce sentimente suntem cuprinși? Este'n noi aceeaș smerenie cași a Pruncului Isus ori doară inima noastră-i stăpânită de mândrie și îngâmfare?! Cu ce-L întâmpinăm noi pe Hristos? Cu inimă curată — aprinsă de flăcările credinței, nădejzii și iubirii, — ori cu gânduri ascunse și păcătoase?! Lumea de azi parcă-i surdă, și n'aude glasul Bisericii, care chiamă „pe toți și pe toate”, să iasă întru întâmpinarea Împăratului Hristos...

Hristos pe pământ, înălțați vă!

Dacă neamul omenesc, căzut prin păcatul lui Adam nu s'a putut sui cu puterile proprii la cer, iată că dragostea dumnezească a coborât cerul pe pământ, ca pe noi să ne ridice în slavă. Pentru a ne ajuta la ajungerea scopului nostru: fericirea veșnică; s'a coborât Hristos între noi și ne cheamă cu insistență. Că-L vom asculta sau nu, depinde de noi și numai de noi! El ne-a dat mijloacele de cari avem nevoie pentru ajungerea scopului, acestea sunt mai ales sărăcia și smerenia și tuturor ne va cere socoteală la judecată, despre felul cum am știut să ne folosim de aceste mijloace... Nici așa n'avem pe pământ cetate stătătoare, trebuie deci, cu atât mai mult și cu atât mai din vreme, să ne luăm sborul spre cele înalte, în plăcuta tovarășie a lui Isus, care ne-a gălit nouă locaș în cer.

De aceste și alte asemenea simțăminte fiind cuprinși — la sărbătoarea nașterii Domnului — să-l cântăm Lui tot pământul, cu veselie laudându-L, căci s'a preamărit.

De ne vom lăsa pătrunși de puterea credinței, și nouă ne vor spune ingerii noștri păzitor despre Pruncul cel născut în iesle; și nouă ne va apărea steaua luminoasă a cunoștinței ce ne va călăuzi spre Viflaim

mul nostru creștinesc — sf. Biserica.

De vom face așa, nici-un Irod, nici-un amăgitor, — oricât de viclean ar fi — nu va putea să ne abată dela drumul drept, cătăvreme suntem fiii devotați ai lui Isus și ai Bisericii sale adevărate, care este una, sfântă, catolică și apostolică.

Asemenea păstorilor cari și-au lăsat turmele, olergând să-L vadă pe Mesia; asemenea crailor cari au lăsat împărății și tronuri, pentru a căuta

pe adevăratul Împărat, — asemenea lor, să lasăm și noi plăcerile și comoditățile, grijile și afacerile și să facem o zi de praznic sufletului nostru, pentru a cărui mântuire a venit Isus în lume...

S'a născut nouă Mântuitor! Nu credeți? Ascultați glasul pruncilor nevinovați, cari colindă:

Astăzi s'a născut,
Cel făr' de nceput,
Cum au zis prorocii.

Petru Bologa

Venirea lui Mesia

Demult... cu multe mii de ani în urmă, era un Împărat, vechi de zile, care stăpânea peste multe țări și mări. În cuprinsul împărăției era cea mai deplină liniște și pace, iar cetățenii trăiau în belșug și fericire, știindu-se la adăpostul oricărei turburări sau desordine. Dar această stare de fericire n'a durat prea mult, căci iată niște dușmani dornici de pradă, jinduind după bogățiile acelei împărății, au început să atace și într-o parșă în alta, granițele împărăției.

Pentru a pune pe fugă pe dușmanii cotropitori, bătrânul Împărat a trimis mai mulți generali în fruntea oștirilor sale numeroase, ca ei să facă ordine și să asigure pacea supușilor Săi. Pentru moment se părea că dușmanii s'au cumințit, și au dat pace imperiului; dar nu peste mult s'au năpustit cu o și mai mare lăcomie și dor de prăpad și jaf. Văzând aceasta, Împăratul a trimis alte oștiri și alți generali, cari iar au alungat pe dușmanii neastâmpărați. Și de astădată, pacea și liniștea a fost de scurtă durată.

Împăratul, a fost nevoit să trimită în luptă pe însuși Fiul Său, pe Principele moștenitor, ca să curețe țara — pentru totdeauna — de streini și jefuitori. Viteazul Principe a dat semnalul de alarmă, a arătat tuturor pericolul ce-i amenință, și-a chemat la arme pe toți cetățenii cari își vreau binele și fericirea

proprie, asigurând pe luptători că și El — Principele — va merge la luptă, în primele șire. Pentru că înrolarea în armată era voluntară, unii au răspuns din primele momente, iar alții au rămas nepăsători și reci.

Și s'a incins un război cum n'a mai fost subsoare, — un război pe viață și pe moarte. Lupta continuă și astăzi, după aproape 2000 de ani, și cine știe, când va lua sfârșit? Unul fiecare din noi, încă am fost și suntem chemați să prindem arma'n mână și să luptăm contra dușmanului îndrăcit, altfel suntem amenințați să fim luați prizonieri și din prinsoarea aceea nu mai este scăpare.

Da, și noi suntem chemați la luptă, căci ceea ce vă spun, nu-i povestel! Veți fi înțeles dela început că Împăratul acela-i Dumnezeu și împărăția, aceea întinsă-i lumea și oamenii. La nceput era o liniște și o pace desăvârșită în împărăție, dar dușmanul, păcatul, a ncerat să turbure acea pace dintre cetățeni. Văzând pericolul tot mai amenințător, Dumnezeu a trimis — în repetate rânduri — generali de ai Săi, pe profeții vechiului Testament, ca să lupte contra păcatului din lume. Pentru că aceștia n'au putut ajunge la o izbândă definitivă, iată că însuși Fiul lui Dumnezeu — Isus Hristos, s'a oferit de bună voie să vină pe pământ, să dea semnalul de luptă contra

păcatului și să cheme la arme pe toți, cari vreau să se mântuiască!

Din darul lui Dumnezeu, am ajuns să sărbătorim, pentru a 1938-a oră, venirea lui Isus Hristos — Domnul, în lume; este a 1938-a aniversare a începerii luptei celei mari, care nu se va sfârși decât, odată cu lumea aceasta. Mi-se pare că acum lupta e mai inversunată și dușmanul lui Dumnezeu și al oamenilor, dă dovadă de o mai puternică dorință după învingere. Sunt și printre noi mulți — foarte mulți — cari deși trăiesc pe pământul Marelui Împărat, deși se bucură de toate darurile Lui, totuși îl trădează, și fug în tabăra dușmanului.

Oare omenirea din timpul Mântuitorului, era mai decăzută decât omenirea de azi? Iată marele semn al întrebării, căruia nu se poate răspunde decât în defavorul zilelor noastre. Atunci era la modă ura, dușmănia și asuprirea celor slabi, dar azi nu-i tot așa? Ba încă și mai rău; căci am ajuns să vedem cum oamenii vor să-și satisfacă ambițiile cu revolverul în mână, călcând peste trupuri însângerate...

Isus Hristos-Mântuitorul, și-a stabilit cartierul general în peștera Vișlaimului și pe altarele Bisericilor noastre; de acolo — zi și noapte, — ne cheamă la luptă. În fața dușmanului mai putem sta cu mâinile în sân? Este evident că trebuie să alegem: ori suntem cu Isus ori contra lui — tertius non datur. — Deci, de vrem să dobândim gloria învingerii păpăcatului, să îmbrăcăm zala dreptății, să ne încingem armele pe cari ni-le oferă Isus: sărăcia și smerenia și atunci vom împărăji cu El, în veac.

Peștera s'a făcut cer, Fecioara — scaun de Heruvimi, ieslea — locaș în care s'a culcat cel neîncăput: Hristos Dumnezeu, pe carele, într'un glas laudându-L, să-L mărim!

ALIN VANIA

IMPREUNA CU BISERICA

„Săltați câmpuri și livezi Hristos s'a născut“.

Crăciunul este sărbătoare omenească și dumnezeiască: adevărată sărbătoare de bucurie. Pe cum Isaia a profetit: „Prunc s'a născut nouă, Fiu, și s'a dat nouă. A căruia stăpânire s'a făcut peste umărul lui. Și pacea lui nu are margine. Și se cheamă numele lui inger de Mare Sfat, Sfetnic minunat Dumnezeu puternic, Stăpânitor, Domn al păcii“. Tai-nelile cele mari ale credinței dumnezeiești și simtemintele cele mai simple ale oamenilor se împreună azi, — nime nu cercetează tainele credinței; sufletul, de altă dată plin de îndoială azi se pune în slujba iubirii familiei și a copilului. Crăciunul schimbă omul în mai bun, căci și acela, care de altă dată numai la sine se gândește, la Nașterea Domnului dorește ca altora să facă bucurie: soției sale, copiilor, familiei și prietenilor. Vrea să fie încunjurat de fețe zimbătoare și poate nici nu se gândește, că făcând bucurie altora, își exprimă în acest fel apropierea sa către Dumnezeu.

Isus s'a născut în Betleem, în acest orașel, care însă a fost oarecândva orașul marelui David. Maria și Iosif cu ocazia unui recensământ au mers din Galilea în Betleem, din Iudea în orașul de origine a familiei lor. Evangelistul Luca zice: „Și a fost în zilele acelea, ieșit-a poruncă dela Cezarul August să se scrie toată lumea. Această scrisoare s'a făcut, când domnea în Siria Cirineu“. Drumul Mariei și al lui Iosif către Betleem nu e un basm, ci un fapt istoric. Romanii de două ori au ordonat recensământ pe

pămintele locuite de evrei: primul recensământ a avut loc la anul 4 înainte de Hristos și al doilea în anul 6 după Hristos, când Palestina a fost absorbită în întregime de imperiul roman. În anul 4 înainte de Hristos de fapt Cirineu a fost guvernatorul Siriei.

Nu e sigur, dacă ziua nașterii lui Isus e ziua de 25 Decembrie. Primii creștini au sărbătorit nașterea în 6 Ianuarie. Când în imperiul roman numărul credincioșilor s'a înmulțit, Biserica a fixat ziua de 25 Decembrie pentru sărbătorirea nașterii lui Isus, ziua în care păgânii sărbătoreau pe Appolon, zeul-soare.

Că Isus s'a născut în „grăjd“ e ușor de crezut. Nu trebuie însă să ne gândim la ceva edificiu. În apropierea Betleemului sunt și azi o mulțime de peșteri; când timpul era nefavorabil, păstorii din jur aici găseau scut pentru ei și pentru vitele lor. În ziua când Isus s'a născut, foarte probabil, că peștera era goală, de vreme ce în Decembrie și Ianuarie, clima din Palestina nu silește pe păstori ca să-și caute scut, ci ei foarte bine stau sub cerul liber. Sub cerul liber i-a apărut și ingerul, care i-a vestit bucuria nașterii și i-a îndemnat, ca să meargă la Pruncul născut în iesle. Apoi cetele cerești au încunjurat pe ingerul binevestitor și glasuri suprapământesti au cântat: „Mărire intru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună-nvoire“.

Păstorii au și plecat în Betleem; au văzut pe pruncul Isus

în iesle, apoi s'au „reintors preamărind și laudând pe Dumnezeu pentru toate câte au văzut și au auzit, așa pe cum li s'a spus lor“.

Evangelistul Matei nu vorbește despre păstor, el descrie venirea magilor. Aceștia în credința poporală au rolul de: „trei crai dela răsărit“. Ei n'au fost crai sau împărați, ci niște oameni învățați, filosofi. E fapt, că pe timpul primului recensământ o stea strălucitoare, o cometă a trecut dela răsărit spre apus, care a condus pe acești magi sau filosofi la Betleem și acolo s'a oprit de asupra peșterii, unde era Pruncul. Foarte probabil, că atunci a dispărut. Magii găsiindu-L pe Isus împreună cu mama Lui „s'au închinat Lui“ și I-au dat daruri; aur, smirnă și tămâie. Aceștia când în calea lor au ajuns în Ierusalim, dela regele Irod eu întreat despre pruncul, care este regele iudeilor. Irod nu știa, dar voia să afle, încă mai mult decât filosofii, deoarece își temea tronul. El a și rugat magii, că dacă vor găsi locul unde e Isus, să-i comunice. Magii însă pe alta cale s'au întors în țara lor. Azi oricare copil știe, că numele magilor au fost: Gaspar, Melchior și Baltazar, dar numai niște studii din sec. al VII-lea pomenesc de numele lor în forma următoare: Gathaspa, Melchior și Bithisarea.

Istoria nu pomeneste despre uciderea pruncilor. După Matei: Irod văzând, că magii nu s'au întors la el, s'a mâniat foarte și a poruncit, ca toți copiii dela doi ani în jos să fie uciși. Bineînțeles numai cei din Betleem și jur. Acest Irod nu era iudov, ci edumit, care înainte de Hristos cu 40 de ani a biruit răscoala și războiul civil din Palestina și din acest motiv a primit dela senatul roman titlul de „împăratul iudovilor“. El a fost un tiran sângeros, care a ucis și pe propriii săi copii. Deși, pe vremea nașterii lui Isus a fost foarte bătrân, totuși voia să-și apere tronul său chiar și cu jertfirea atâtor ființe nevinovate.

Împărăția lui Irod a trecut repede, dar împărăția „Împăratului Păcii“ nu s'a născut, ci crește și tot mai tare se face în inima oamenilor de bună-nvoire.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Originea autocefaliilor

de Grigore Dancuș teolog absolvent.
(Urmare)

3. Al treilea pas spre autocefalie, a fost făcut odată cu înființarea și deschiderea așa numitului „sinodus emtimusa”, di Constantinopol. Acest sinod la început se întrunea cu scopul de a împăca pe diferiții episcopi, cari erau învrăjbiți întreolaltă din diferite motive. Deci avea numai un rol de pacificator și nu și de judecător.

Aceste sinoade au luat ființă în felul următor: Încă depe vremea lui Constantin veneau la Constantinopol diferiți episcopi, pentru a-și așterne înaintea tronului imperial toate doleanțele lor. Veneau anume pentru aplanarea diferitelor cerete între ei, pentru cererea unor favoruri personale, sau a prezenta doleanțele credincioșilor lor. De obicei însă, împăratul însărcina cu rezolvarea acestor chestiuni pe episcopul său. Mai târziu însă episcopul făcea acest lucru și fără invitarea împăratului. În felul acesta încetul cu încetul, episcopul din Constantinopol s'a trezit cu rolul de pacificator, apoi chiar și cu cel de judecător. Și așa episcopul din Constantinopol a reușit să-și extindă puterea de jurisdicție și asupra celor trei exarhate din Răsărit: Cezarea (Capadocia), Efez (Asia mică) și Heraclea (Tracia).

Deja Nectariu, despre care am amintit mai sus, a ținut un astfel de sinod în anul 394 pentru a termina cearta dintre episcopii Genadiu și Agabiu (din Arabia).

4. O altă ocazie bună pentru a-și însuși jurisdicția și asupra altor episcopate, le a dat canonul 2 Constantinopolitan (381), în care se spunea, că dacă doi episcopi se ceartă între ei, atunci dacă acei episcopi se invoesc amândoi, pot să se adreseze unui episcop mai bătrân, învățat și cinstit, pentru ai împăca. Și cum în timpul acela la Constantinopol era episcop Sf. I. G. de aur, om sfânt și învățat, mulți episcopi se adresau lui, aproape în toate cauzele lor.

În felul acesta s'a ajuns ca biserica din Constantinopol să fie stăpână și peste alte biserici, ca cea Asiei, Pontului și Traciei. Acest lucru ni-l spune istoricul Teofan

O ambiție mai pronunțată pentru întregirea puterii de jurisdicție, are patriarhul Aticus, al doilea în scaun după Nectariu. Acesta cere dela împăratul Teodosiu II ca să dea o lege, prin care să se interzică ca pe viitor să se mai aleagă eparhi

din Răsărit, fără încuviințarea, sinodului „endimusa”. Astfel puterea de jurisdicție se întinde tot mai mult, natural în mod fraudulos, căci dupăcum spune și scriitorul ortodox Zonara, Papii aveau deja de mult, din timpurile vechi, jurisdicție nemijlocită, ca patriarhi pentru provinciile Ilirice. Ori provinciile Ilirice erau: Grecia de azi, Turcia europeană, Sârbia, Bulgaria de azi și Dacia veche (Ardealul și România).

Despre această jurisdicție nemijlocită a Papii, peste aceste provincii ne este martor și împăratul Honoriu, care în epistola ce o trimite lui Teodosiu II zice: „nu se cade ca biserica Romană să piardă țările Ilirice sub niște principii creștini, pe când sub alți împărați (păgâni) le au avut în liniște”.

Că Papii au guvernat aceste provincii în mod nemijlocit, se vede din faptul că își pun de locuitor pe episcopul din Terolonic Așa Papa Damasus a

avut de locuitor pe Aseohus (383). Papa Siviciu pe Anissius. Iar Papa Inocențiu la 412 pune pe Kuhus ca episcop în Tesalonic, întărindu-l în toate drepturile înaintașilor săi, dându-i putere asupra Tesaliei, Ahăiei, Epirului, Cretei, Daciei, Moesiei și Dardaniei. Iar Papa Bonifaciu îl apără pe acesta de asuprirea lui Aticus, patriarhul din Constantinopol, despre care am amintit mai sus că voia cu orice preț să-și supună și aceste provincii.

N'a reușit însă Atticus, căci și împăratul Teodosiu II i-și retrage legea despre care am amintit mai sus. Și iată că primatul de jurisdicție generală, peste toată biserica, rămâne și pe mai departe în mâinile Papii. Încercările Bizanțului ambițios și orgolios, însă nu vor înceta de a lovi în această stâncă, care este Roma, până când nu vor reuși să iasă din sânul ocrotitor al ei. Egoismul patriarhilor din Constantinopol, alimentat de ambiția împăraților de aci, nu va înceta să subape puterea Romei creștine, până când nu va da cu piciorul în matca creștinismului.

(Va urma)

cari ultima este: Canonicii episcopiei Gherla. Tipicul ce l-a editat în colaborare cu regretatul canonic Roșianu e o operă de mare valoare, manual școlar și îndreptar bun pentru toți preoții. Ca să cunoască în adâncime viața pastorală, a cerut să fie numit în pastorație. Înainte de ce ar fi fost ridicat la gradul de canonic a păstorit sufletele din Telciu și Gherla. A lucrat mereu spre binele tuturor. Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii!

Ordinea

serviciilor divine în biserica și capelele din parohiile din Sighet.

Sâmbătă, 24 Decembrie la orele 4 p. m. După cinar și serbarea Nașterii în capela închisorii.

La orele 10 seara: După cinarul la capela din parohia II.

La orele 12 seara: După cinarul în biserică și capela dela Cămara.

Duminică, Luni și Marți 25, 26, 27 Decembrie la orele 8 Utrenie, la orele 9, 10 și 11 Liturghie, iar la orele 3 p. m. Vercerie.

Liturghiile în capela dela Cămara și Sighet II. la orele obișnuite.

Uniunea mariană a Femeilor Române Unite din provincia Metropolitană de Alba-Iulia și Făgăraș.

No. 60—1938

Stimată Doamnă Prezidentă,

Primind cu întreg sufletul intențiile Preafericitului Părinte Papa Piu al XI-lea și sugestiile Apostolatului Rugăciunii, de a porni o Cruciată de rugăciuni acum la închierare de an, pentru repararea vătămarilor aduse lui Dumnezeu în acest an ce trece și pentru dispariția comunismului ateu, Uniunea Mariană a Femeilor Române Unite din Provincia Metropolitană de Alba-Iulia și Făgăraș, dorește realizarea împlinirii acestei acțiuni sfinte, inspirând tuturor Reuniunilor Mariane și tuturor Membrelor Marianiste ca:

În ultima Joie a anului acestuia, în 29 Decembrie 1938, să se facă adorațiune și rugăciuni de dimineața și până la miezul nopții (cu schimbul) în fiecare biserică parohială din orașele și satele noastre.

Ar fi de dorit să plinim acest gest de reparare printr-o Mărturisire și Cuminecare.

Astfel ne ateșăm la milioanele de surori în credință cari muncesc în această Cruciată de rugăciuni pentru izbânda păcii ui Hristos.

„Cu blândul Isus să ne binecuvinteze Fecioara de sus”.

Blaj, la 16 Dec. 1938.

Prezidenta

Em. Hopârteanu n. Coltor

Credință și viață

În cartea 2 a împăraților citim, că într-o zi s'a prezentat în fața împăratului David o femeie și i-a spus: Împărate, eu am avut doi copii. Unul l-a ucis pe celălalt. Legea spune, ca ucigașul să fie pedepsit cu moarte. Indură-te și nu lăsa, ca eu să-mi pierd ambii copii ai mei. În urma acestor cuvinte David a iertat pe fratele ucigaș. Tot așa se roagă mama lui Dumnezeu în ceruri pentru cei păcătoși.

Învățământul din fața oglinzii. Un apostol al învățământului surdo-mușilor, Pater Page a clădit în Montreal (America de Nord) un institut pentru surdo-muși. În acest internat—școală, surdo-mușii învață a vorbi după metode moderne. Și anume cu ajutorul oglinzii, cu ajutorul căreia surdo-mușii repetază întocmai mișcările buzelor și limbii la diferite sunete desemnate cu mare grijă pe tablă de Pater Page. Pater Page zice, că surdo-mușii nu pot vorbi din pricină, că ei nu au auzit nici odată vreun sunet. Lipsind această bază, trebuie obișnuiți prin mișcarea buzelor și limbii ca să scoată sunetele de lipsă pentru vorbire. În institutul catolic pentru surdo-muși din Montreal azi sunt 285 de elevi. Ei sunt împărțiți în 26 de clase.

Pater Page în Canada are 20 de școli de surdo-muși, cari sunt instruiți după sistemul lui; în Statele Unite încă 50 de profesori se ocupă cu surdo-mușii după sistemul lui Pater Page.

Patruzeci de ani au trecut de atunci, decând sfânta Mica Tereza de Lisieux a scris istoria vieții sale în cartea intitulată: Istoria unui suflet Prima ediție a apărut în anul 1898 în 2000 exemplare. Azi cartea e tradusă în 35 de limbi și tipărită în 700 000 de exemplare; ediția populară, scurată a apărut până acuma în 1,321.000 exemplare.

Numire. On. Vasile Popp preot nouhirotonit a fost numit la parohia Coștuiu, iar On. Grigore Rițu profesor a fost numit la parohia Săpânța. Noi numiții și-au ocupat posturile lor.

† **Canonicul Dr. Victor Bujor.**

În Cluj a adormit în Domnul canonicul Dr. Victor Bujor. Cei mai mulți dintre preoții eparhiilor de Maramureș și Cluj—Gherla l-au avut de profesor la teologie. Activitatea lui multilaterală e arhicunoscută. Prefect de studii în seminar, profesor de dogmatică, filosofie și tipic și cant bisericesc, spiritual seminariar fiind, totuși și-a găsit timp suficient de a mai scrie și o multime de cărți, dintre